

Júlia

Nina Singh
Egymásra hangolva

Jane Porter
Vak végzet

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nilay Nina Singh, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Júlia 741. eredeti címe: *Her Billionaire Protector* (Harlequin, Mills & Boon Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Jane Porter, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Júlia 742. eredeti címe: *At The Greek Boss's Bidding*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• Magyarra fordította: G. Korda Edit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 741-742. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-414-8

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Nina Singh

Egymásra hangolva

1. FEJEZET

Ani dühösen felsóhajtott, amikor belépett a Dallas központjában álló toronyházba, ahol a családi cégük központi irodája is helyet kapott. Tudta, bármennyire is szereti az apját és a bátyját, ez a találkozó próbára fogja tenni a türelmét.

Tudta, miről akarnak vele beszélni azok ketten, és tisztában volt vele, hogy a legjobbat akarják neki. Ugyanakkor az volt a véleménye, hogy bolhából csinálnak elefántot. Híres emberek gyakran kapnak ijesztő üzeneteket. Még olyan emberek is, akik csak most kezdenek híresek lenni, mint például ő.

Igen, valóban kapott pár névtelen levelet és e-mailt, amelyekben valaki arról írt, hogy Ani a lelki társa, élete nagy szerelme. De ő nem találta fenyegetőnek ezeket az üzeneteket. Brant és az apja azonban pánikba estek, amikor titkos csodálója az utolsó e-mailjében arról írt, hogy hamarosan értesíti, mikor lesz itt az idő, mikor jön el érte, hogy aztán életük végéig együtt élhessenek. Ennyi elég is volt ahhoz, hogy a családja férfi tagjai kiboruljanak.

Emiatt kérették ezen a reggelen az apja irodájába.

Természetesen ő is hallott már ijesztő történeteket az eleinte ártalmatlannak tűnő, később veszélyessé váló rajongókról, de nem gondolta, hogy az ő esetében is ettől kellene tartani.

A lift végre megérkezett a legfelső emeletre, és Ani kiszállt. Gyorsan túl akart lenni ezen. Minél előbb megnyugtatja az apját és Brantet, annál hamarabb tud majd az igazi problémára, az előtte álló európai turnéra összpontosítani. Elhaladóban odaintett az apja titkárnoájának, aki kedvesen rámosolygott.

Legnagyobb meglepetésére az apja és a bátyja nem egyedül voltak az irodában. Egy harmadik férfi is felemelkedett ültéből, amikor Ani belépett. Egy magas, barna, nagyon jóképű férfi, aki akár egy férfimagazin címlapjáról is leléphetett volna. Remekül szabott öltönye sem rejthette el izmos, sportos alakját. És valahonnan ismerősnek tűnt.

Egy kis notesz volt a kezében, emiatt Ani úgy vélte, talán az apja egyik alkalmazottja lehet, aki az ő rajongója, ezért itt maradt, hogy autogramot kérjen tőle.

Udvarias mosollyal vette ki a noteszt a férfi ujjai közül, és meglepődött, milyen különös érzést váltott ki belőle, amikor a kezük egy másodpercre összeért. Pedig tényleg csak egy szempillantás volt, mégis... Mintha megégette volna az ujjá hegyét.

Elhessegette a nyugtalanító gondolatot, belefirkantotta a nevét a noteszbe, sőt még egy hangjegyet is rajzolt mellé, és visszaadta a füzetkét az ismeretlennek.

A fickó csak állt, nem szólt semmit. Azt sem mondta, köszönöm. Mi az? Ennyire elfogódott lenne a találkozástól? De miért néz rá az apja és Brant is olyan döbbenetesen?

A bátyja tért először magához, és elmosolyodott. Aztán az apjuk küzdötte le a dermedtségét, és gondterhelten megdörögölte a homlokát.

No, ha senki nem szól semmit továbbra sem, akkor kénytelen lesz ő megtörni a csendet, gondolta Ani.

– Mindig élmény számomra, ha egy rajongóval találkozhatok – kezdte udvariasan.

Az apja erre megköszöri a torkát.

– Ő nem rajongó, Ani.

– Ez nem igaz – tiltakozott rögtön az idegen. – Valójában nagy csodálója vagyok Miss Terrance művészetének.

A hangjában csipetnyi gúny csengett, úgyhogy Ani szeretett volna elsüllyedni szégyenében. Akárki is volt ez az ember, nyilvánvalóan nem autogramért jött. Nem csoda, hogy Brant mostanra már pukkadózott a nevetéstől.

A férfi közelebb lépett, és Aninak nagyon össze kellett szednie magát, hogy ne kezdjen hátrálni. Az ismeretlen különös vonzerőt gyakorolt rá.

– Úgy látszik, be kellene mutatkoznom, mert a jelek szerint nem ismer meg.

Tehát nem véletlenül tűnt ismerősnek, hanem azért, mert valóban ismerik egymást? – ámult el Ani, és a következő pillanatban be is ugrott neki a név. Ó, hát persze! Adam Steele!

Nem is értette, hogyhogy nem ismerte fel azonnal. Adam Brant iskolatársa volt, és utána a seregben is együtt szolgáltak. A jelenlétében Ani mindig esetlen bakfisnak érezte magát. Talán mert amikor megismerkedtek, az is volt: esetlen bakfis. És titkon örülden szerelmes volt Adambe.

A mai napig emlékezett egy bizonyos délutánra, amikor lement úszni a medencéhez, és nem tudta, hogy a fivére meghívta pár haverját. Amikor megjelent a kertben egy szál bikiniben, Adam úgy pattant ki a medencéből, mintha kígyó marta volna meg, odavetette, hogy el kell mennie, aztán anélkül, hogy megtörölközött volna, elrohant.

Ani fejében még most is ott kísértett a kép, ahogy a vízcseppek végigcsorogtak izmos, kidolgozott felsőtestén...

Bár ahogy most jobban megnézte Adamet, nem is csodálkozott annyira, hogy nem ismerte fel elsőre. Minden kisfiús báj eltűnt az arcáról. A vonásai szögletesebbek lettek, a tekintete keményebb, és sötét borosta látszott az állán.

Ani próbálta elhessegetni az emlékeket. Kínos volt számára az a tiniszerelem, Adam ugyanis nem az ő szintje volt. Brant többi barátjával ellentétben ő mindig olyan megközelíthetetlennek tűnt. De talán pont ez volt a legvonzóbb benne. Nem is csoda, hogy tapasztalatlan kamasz lányként azonnal vonzódni kezdett hozzá.

És most, mindjárt a viszontlátásuk első percében bohócot csinált magából!

Adam komolyan eltöprengett rajta, vajon csak játszik-e vele a lány, vagy tényleg nem ismerte meg. Nem is tudta volna megmondani, melyik eshetőség bosszantotta jobban.

Bár ha egészen őszinte akart lenni magához, el kellett ismernie, hogy az utcán ő sem biztos, hogy felismerte volna Anit. Egyáltalán nem emlékeztetett a nyakigláb, szemüveges, copfos kamasz lányra, aki az emlékezetében élt.

Egek, mennyit cikizte annak idején az előnytelen szemüvege meg a túl szoros lófarka miatt!

Hát most már nem volt semmi, ami miatt csúfolhatta volna. Dús, fényes haja a válláig ért, és lány hullámokban keretezte az arcát. És mintha mindkét szülőjétől megörökölte volna a legelőnyösebb testi tulajdonságokat: szingapúri származású anyjától a mandulavágású, sötétbarna szemét, amerikai apjától a tűzvörös haját. Egészen különleges volt ez a kombináció.

Adamet mindenesetre lenyűgözte. Már régen is vonzódott a kislányhoz. Talán mert Ani sosem faggatta a családjáról. Talán mert sosem érezte vele, hogy nem illik az előkelő barátai közé.

Vagy talán azért, mert ő már akkor megsejtette, micsoda gyönyörű hattyú lesz az egykori rút kiskacsából. Hát igen, a felnőtt Anikita Terrance igazi szépség!

– Sajnálom, Adam – lépett kettejük közé Brant. – Igazából még nem volt lehetőségünk rá, hogy Anival is megbeszéljük ezt a dolgot. És sajnos azt is meg kell mondanom, hogy valószínűleg nem rajong majd az ötletért.

– Miféle ötletért? – csattant fel a lány, mire Adam megdörzsölte az orrnyergét.

Hát ez csodás! Aninak láthatóan sejtelve sincs róla, miért is van ő itt. Mégis mi az ördögöt gondolt Brant és az öreg Terrance?!

A barátja a jelek szerint érzékelte, hogy ideges.

– Ne haragudj, Adam! Hidd el, próbálkoztunk, de Ani annyira háritotta ezt az egészet, hogy egyszerűen képtelenség volt erről beszélni vele.

– Mégis miről? – tudakolta Ani.

Brant vett egy nagy levegőt.

– Adamnek biztonsági cége van – bökte ki.

A lány arca megkövült. Látszott rajta, hogy végre kezdi kapiskálni, miről lehet szó.

– Vagyis egy testőrt akarsz a nyakamba varrni? – Abból, ahogy a szeme megvillant, Adam rögtön kikövetkeztette, hogy nem tetszik neki az ötlet. Ani kisvártatva ugyanolyan gyilkos pillantást lövellt az apjára is, de az öreg csak a vállát vonogatta.

– Adam a legjobb biztonsági szakember. Rá merném bízni az életemet. Ahogy a tiédet is.
– Akkor sem volt jogotok ilyen döntést hozni helyettem! – Ani megfordult, és haragosan Adamre meredt. – Sajnálom, hogy hiába fáradt ide, Mr. Steele, de nekem nincs szükségem személyi védelemre.

Mr. Steele... Milyen hivatalos! Nem szólította a keresztnévén. Adam maga sem tudta, miért bosszantja ez annyira. Mintha nem lett volna elég, hogy a lány nem ismerte meg...

– De hát névtelen leveleket kapsz! – fakadt ki Brant.
– Na és? – Ani szeme szinte villámlott, ahogy a bátyja felé fordult. – Kicsit sem fenyegetőek.
– Legalábbis eddig még nem voltak azok – vetette közbe Adam.
– Pontosan! Ani, az ég szerelmére, gondolkozz egy kicsit...
– Nézze, Miss Terrance – vágott a barátja szavába Adam. Ha a lánynak ez kell, hát legyen. Ő is tud ugyanolyan hűvös és távolságtartó lenni. – Ha akarja, elmegyek. De előbb engedje meg, hogy feltegyek néhány kérdést!

A lány nagyot sóhajtva nekitámaszkodott az apja mahagóni íróasztalának.

– Jól van. Azt hiszem, ez a legkevesebb, ha már Brant és az apám iderángatták.
– Van fogalma róla, ki lehet a feladó?
– Nincs. De eddig nem is nagyon foglalkoztatott a dolog. Egy csomó levelet kapok.
– Rajta kívül is van még olyan rajongója, aki rendszeresen e-maileket írogat?
– Nem, nincsen. Ő az egyetlen.
– Milyen gyakran ír önnek?
– Hetente legalább háromszor. Különböző címekről, de az aláírás ugyanaz: *hűséges csodálód.*
– És mindig ilyen gyakran jöttek a levelek?

Ani eltöprengett.

– Nem. Eleinte csak hetente körülbelül egyszer írt.

– És aztán egyszer csak elfajult a helyzet...

Ani összefonta a karját a mellén.

– Azért nem nevezném a helyzet elfajulásának.

– Megváltoztatta az e-mail-címét?

– Természetesen – vágta rá gúnyosan Ani. – Mégis minek néz maga engem? Nem vagyok ostoba, persze hogy megváltoztattam. De valahogy kiderítette az újat is.

– Ezek szerint ért az internetes információszerzéshez, és meglehetősen elszánt.

Aninak arcizma sem rezdült.

– Válaszolt esetleg valamelyik levelére? – folytatta a faggatózást Adam.

– Dehogy!

– Gondolt már arra, mi lesz, ha az illető egyszer csak elveszíti a türelmét?

– Ezt hogy érti?

– Esetleg csalódott, sőt dühös is lehet, ha sosem kap választ.

– Ezzel majd akkor foglalkozom, ha előáll a probléma.

– Csak akkor már lehet, hogy késő lesz.

Ani dacosan felszegte az állát.

– Akárhogy is, jelenleg még biztosan nincs szükségem testőrré – jelentette ki dacosan, de már korántsem akkora meggyőződéssel, mint az imént. Sőt, mintha a hangja is remegett volna.

– Maga tudja, Miss Terrance – biccentett megadóan Adam.

Aninak uralkodnia kellett magán, nehogy toporzékolni kezdjen dühében. Haragudott a testvérére, az apjára, és mérges volt Adamre is, aki nyilvánvalóan teljesen hülyének nézte.

Adam a másik két férfira pillantott.

– Beszélhetnék Anikítával négy szemközt? Kimennétek néhány percre?

Ani tiltakozni szeretett volna, de nem jött ki hang a torkán. Semmiképp nem akart kettesben maradni Adammel. Már a viszontlátás is éppen eléggé felkavarta.

Az apja és a bátyja viszont nem akadékoskodtak. Egyetlen szó nélkül sarkon fordultak, és elindultak kifelé.

– Mr. Terrance és Brant nagyon aggódnak önért – szólalt meg Adam, alighogy becsukták az ajtót maguk mögött.

– Hajlamosak rá, hogy ok nélkül aggodalmaskodjanak.

– Talán. De ismerem a testvérét, és még sosem láttam, hogy ennyire izgulna valami miatt. Valóban félti önt.

– Mert hozzászólt, hogy mindig a közelében vagyok, szinte karnyújtásnyira. És most nem így lesz, mert Európában fogok koncertezni. Emiatt rosszkedvű.

– Meglehet. De tudja, ha kiderülne, hogy jogosan aggódott, és én nem segítettem, később elég nehezen tudnék elszámolni a lelkiismeretemmel. És akkor ott van még az édesapja betegsége is...

– Igen, a szíve rendetlenkedik mostanában. De Dallas legjobb szívspecialistája kezeli.

– Akkor sem hiszem, hogy sokat javítana az állapotán, ha aggódnia kellene az egyetlen lánya testi épsége miatt.

Ani magabiztossága úgy olvadt el, mint napon a hó. Az apja állapota igencsak aggasztotta. Még az is megfordult a fejében, hogy lemondja emiatt a koncertjeit. De tudta, hogy ezt az apja sosem engedné.

Kezébe temette az arcát.

– És nem lehetne, hogy... szóval muszáj, hogy... – hebegte, majd nyelt egy nagyot, és végre kibökte: – Muszáj, hogy maga legyen az, aki megvéd?

A férfi állán megrándult egy izom. A kérdés hallatán nyilvánvalóan megbántódott, pedig egyáltalán nem ez volt Ani szándéka.

Alig tudta megállni, hogy el ne bőgje magát. Mit gondolhat most róla Adam? Hogy egy elkényeztetett kis hercegnő, aki megszokta, hogy mindig megkapja, amit akar?

Pedig mi sem állt távolabb a valóságtól. Azért tiltakozott annyira Adam bevonása ellen, mert fogalma sem volt, hogyan fog úgy a zenére összpontosítani, ha ő is ott van mellette. A férfi ugyanis szokatlanul erős hatással volt rá mind a mai napig.

– Nézze, nem véletlenül alapítottam biztonsági céget. Ez az, amihez értek. Ezen a területen én vagyok a legjobb. Higgye el, én vagyok a maga embere! – Dicsekvészként is hangozhatott volna, de nem tűnt annak. Adam egyszerűen, meggyőződéssel beszélt, és az igazat mondta.

Ani nem tudta, mit felelhetne erre. De nem akarta ilyen könnyen megadni magát.

– Hát jó. Beleegyezem, hogy tegyünk egy próbát. Elkísérhet az első koncertemre, a párizsi Le Trianon Hallba. Aztán majd megint beszélünk erről. Az is lehet, hogy ki kellene kérnünk a rendőrség tanácsát.

– Pontosan tudom, mit mondana a rendőrség. Hogy konkrét fenyegetés híján nincs miért nyomozást indítaniuk.

Aninak felállt a szőr a hátán, olyan hangon mondta ezt a férfi.

– Akárhogy is, egyelőre ennyit ígérhetek. Elkísérhet Párizsba. Aztán majd meglátjuk.

– Ahogy kívánja, Miss Terrance – hajolt meg csúfondárosan Adam.

Aninak még mindig a fülében csengett az a bizonyos mondat.

Én vagyok a maga embere!

Ez volt ugyanis az, ami a lányt a leginkább aggasztotta: hogy lehet valami ebben a mondatban.

– Tényleg szükség van erre? – Ani vonakodva vezette be Adamet a lakásába.

– Csak egy pillantást akarok vetni az otthonára. A lakókörnyezetét majd akkor vizsgálom meg, ha távozom.

A lakás nem pont olyan volt, mint várta. A nappalit a hatalmas versenyzongora uralta, és mindenütt, a padlón, a krémszínű kanapén kották heverték szanaszét. A zongora mögött egy ajtó nyílt a nem túl nagy konyhába. Az egyik sarkot egy kutyafekhely foglalta el, mellette vizesál, kicsivel távolabb etetőál.

– Kutyát tart?

– Igen. De még nem hozták haza a kutyapanzióból.

– Ilyen helyzetben jó, hogy van egy kutya a háznál.

Ani felnevetett.

- Hógolyó nem egy kimondott őrző-védő eb.
- Akkor is hasznos lehet, ha csak jelzi a behatolót.
- Ha csak úgy nem, hogy körbenyalogatja, ahol éri.

Adam az ablakhoz ment, és kipillantott rajta. A zsalugáterek teljesen ki voltak nyitva, így a szemközti épületből egy távcső segítségével bárki beleshetett a lakásba. De ezt ráér később szóba hozni, majd a párizsi kiruccanás után.

Elővette a jegyzetfüzetét.

- Kinek van még kulcsa a lakáshoz?
- A házgondnoknak.
- Különben senkinek? Egy barátnőnek? Valakinek, aki a virágokat szokta locsolni a távollétében?
- Nem.
- A barátjának? – Vajon miért tartotta vissza a lélegzetét Adam, miközben a válaszra várt?
- Pillanatnyilag nincs kapcsolatomban... Illetve nem olyan komoly, hogy kulcsunk lenne egymás lakásához.

– És kik azok, akikkel találkozgat? Vagy fenn van az egyik randioldalon? Kérem a neveket!

Aninak most már tényleg kezdett eleje lenni.

- Ne már! Nem hiszem, hogy erre tényleg szükség van. Ezek nagyon személyes dolgok, és...
- Nekem pedig a személyi védelem a szakterületem.
- Hiszen még el sem kezdte a munkát!
- Látja, e tekintetben nem értünk egyet.
- Nem bizony! – Ani dacosan csípőre tette a kezét.

Adam felsóhajtott. Biztosra vette, hogy lesznek vesztes csaták, de azt is biztosan tudta, hogy a háborút végül ő nyeri meg. Úgyhogy inkább nem vitatkozott.

- Akárhogy is, mielőtt elvállalom a védelmét, meg kell egyeznünk néhány dologban.
- Például?

– Először is soha nem szabad kikapcsolnia a mobilját, hogy mindig tudjam, merre jár.

Ani nem szólt semmit, csak villámló pillantásával érzékeltette a véleményét.

- Másodszor, küldje át, kérem, a jelszavát, hogy ellenőrizhessem az e-mailjeit.

A lánynak leesett az álla.

– De hát... a leveleim egy része magántermészetű!

– Sajnálom, ha ez önt kellemetlenül érinti, de ebben nem engedhetek. És a harmadik: soha ne változtasson hirtelen a tervein. Fontos, hogy mindig figyelemmel tudjam kísérni, hol van, és mit csinál.

- Ezt nem mondhatja komolyan! Hiszen a turné még el sem kezdődött!
- Mi a programja mára? Mikor megy a kutyájáért?
- Nem megyek érte, hazahozzák. Miért?
- Már mondtam. Mert sehová sem mehet anélkül, hogy velem ne közölné.

Ani arcán két égővörös folt jelent meg.

– Ez kész örület! Csak azt ne mondja, hogy apám és a bátyám ebbe beleegyeztek!

– Kérdezze meg tőlük, ha nem hiszi. – Azzal még mielőtt a lány bármit mondhatott volna, Adam megindult végig a folyosón a hálósoba felé.

– Hé, megálljon! Nem vártam látogatót, valószínűleg minden szanaszét van odabent. Engedje, hogy elpakoljak.

Adam megtorpant, a lány pedig elsuhant mellette a folyosón.

Hát persze. Engedélyt kellett volna kérnie, hogy bemehessen a hálóba. Hová is tette az eszét? Ani miatt teljesen kifordult magából. Persze lehet, hogy azért, mert még sosem kellett olyan hírességet védenie, aki egyáltalán nem kért a védelméből.

Nem sokkal később Ani kiszólt a szobából, hogy most már bejöhet.

Adamnak feltűnt, hogy itt is nyitva vannak a zsalugáterek, és a függönyt sem húzták el.

- Mindig így vannak a függönyök?

– Csak amikor szeretném beengedni a lakásba a napot – jegyezte meg pikírtén a lány. – Mivel erre való az ablak.

– Akkor sem használja a függönyt, ha például vetkőzik?

Ani csak nézett, nem felelt.

– Eszébe jutott már, hogy valaki meglesheti az ablakon keresztül?

– Ha arra vonatkozik a kérdése, hogy szoktam-e este égő villanynál és széthúzott függönynél meztelenül ugrándozni a szobában, akkor a válaszom: nem.

Adam lehunyta a szemét. A lelki szemei előtt megjelenő képek nem sokat segítettek abban, hogy összpontosítani tudjon. Ez így nagyon nem lesz jó! Dühösen elfojtott egy cifra káromkodást. Az új ügyfél egyre jobban összezavarta. Márpedig ez az ő szakmájában végzetes hibákhoz vezethet...

Adam húsz perccel később elhagyta a lakást, de még jó negyedóraig a környéken maradt. Körbejárta az épületet, körülnézett az utcában, jegyzeteket készített. Egyszer csak észrevett egy ismerős alakot, aki lopva elhagyta a házat, majd kiállt az úttest szélére, és magabiztosan leintett egy taxit.

Hát ez meg mit jelentsen? Mégis hová az ördögbe megy ez a lány? És legfőképpen: miért nem szólt neki a kiruccanásáról?

Talán mert egy férfihoz igyekszik? De miért akarja ezt ennyire eltitkolni előle?

Adam hanyatt-homlok a kocsijához rohant, és követte a lányt. Nagy meglepetésére egyre távolodtak a városközponttól. Elhagyták Dallas elegáns negyedét, a csillogó divatüzletek és a menő éttermek világát. A taxi egyre koszosabb utcákon, graffitis házfalak, bedeszkázott kirakatok között haladt. Aztán egyszer csak, nagyjából négy mérföld megtétele után, megállt.

Adam leparkolt közvetlenül mögötte, így amikor Ani kiszállt, azonnal észrevette.

– Hát maga meg mit keres itt? – förmedt rá a lány dühösen.

– Ugyanezt kérdezhetném magától. Miért mondta, hogy ma már nem megy sehová?

– Nem mondtam. Csak annyit, hogy nem megyek a kutyámért, ami igaz is. Maga viszont titokban követett engem. Hogy merészelte?

– Ha titokban követtem volna, akkor most nem beszélgetnék, édesem.

– Ne hívjon így! – Ani egyébként is kipirult arca, ha lehet, még pirosabb lett.

Sajnos a lánynak igaza volt. Adam már megint meglepedkezett magáról. Gyerekkori ismeretség ide vagy oda, nem szólíthat így egy ügyfelet.

– Ez egyébként mégér egy hosszú beszélgetést – jegyezte meg.

– Micsoda?

– Hogy nem vette észre, hogy követik. Jobban kellene figyelnie. Egyébként mi ez a hely? És miért jött ide?

Felnézett az ajtó fölött virító táblára: *Plano Street Ifjúsági Központ*.

– Semmi köze hozzá! – vágta oda Ani. – És most, ha megbocsát...

Sarkon fordult, de Adam elkapta a karját.

– Nem, nem bocsátok meg, Miss Terrance. És téved, mert nagyon is van közöm hozzá. A megbízásom abban a pillanatban életbe lépett, amikor ma reggel aláírtam a szerződést az apja irodájában. Most pedig kérem, válaszoljon a kérdéseimre: mit keres itt?

A lány olyan hirtelen rántotta ki a karját, hogy Adam attól tartott, elvágódik.

– Gyerekeket tanítok. De tudja mit? Ha már itt van, akár meg is nézheti a saját szemével! – mondta hetykén, és elindult a bejárat felé.

Adam lassan kifújta a levegőt, majd elszámolt tízig. Egyszerűen muszáj volt egy kicsit lehiggadnia. Aztán követte Anit az ifjúsági központba.

2. FEJEZET

Bárcsak túl lenne már ezen az egészen!

Ani hátradőlt a kis magángép bőrülésén. Adam ragaszkodott hozzá, hogy ne menetrend szerinti járással menjenek. Az idegeire ment ez a fickó és az, hogy mindig mindent irányítani akart.

Mintha nem lenne így is agyonszabályozva az élete!

Amikor három nappal ezelőtt a férfi követte az ifjúsági központba, állati dühös volt rá. Akárcsak most...

Adam egy kerek tárgyalóasztal mellett ült a csapata tagjaival, előttük kiterítve a koncertterem tervrajza.

Egek, annyira felesleges ez az egész! Sok hűhó semmiért...

Moira, a menedzsere, aki egy személyben jó barátja is volt, odalépett hozzá.

– Pihenned kellene egy kicsit – kezdte óvatosan.

– Ígérem, megpróbálom – sóhajtotta a lány. – Hógolyó jól van?

– Persze. A kosarában alszik. Hiába, vannak jó ötletei a barátodnak... Ez a gép fényvévekkel jobb, mint bármely légitársaság bármelyik járatának első osztálya.

– Nem az én barátom. Csak a túlságosan ijedős bátyámé.

– Nem értem, miért fújsz rá ennyire. Igazán helyes fiú.

– Tényleg? – Ani vállat vont. – Észre sem vettem.

Moira a szemét forgatta.

– Látod, pontosan erről beszélek. Hogy észre sem veszed a pasikat, akik kiguvadt szemmel bámulnak.

– Nincs időm ilyesmire, te is tudod. És mivel a menedzserem vagy, ennek inkább örülnöd kellene, hiszen az a jó, ha a zenére összpontosítok, nem?

– De igen. Viszont az hosszú távon megbosszulja magát, ha úgy élsz, mint egy apáca. Az életed nem szólhat kizárólag a zongoráról. Vannak más örömforrások is. Mondd csak, mikor randiztál utoljára?

Ani felsóhajtott. Most aztán végképp nem volt kedve hozzá, hogy a társasági életéről beszéljen. Vagy annak hiányáról...

– Fogalmazzunk úgy, hogy a legutolsó barátom többet akart, mint amire... hajlandó voltam.

– Értem. – Moira megint a tárgyalóasztal körül ülő férfiakra sandított. – Micsoda csapat! Láttál már ennyi észvesztően helyes pasit egy helyen?

Az egyik fickó ebben a pillanatban felnézett egyenesen Moirára, aki fülig pirult. Ani még soha az életben nem látta elpirulni a menedzserét.

– Azt hiszem, jót tenne neked egy kis hideg víz a minibárból – somolygott Ani.

– Igazad van. – Moira felállt, és közben buzgón legyezgette magát. – Hozzak neked is valamit?

– Nem, kösz, jól vagyok.

Ez sajnos nem tartott sokáig, mert alig ment el Moira, Adam leült melléje. Lezseren volt felöltözve, fekete póló volt rajta, és egy khaki rövidnadrág.

– Készen áll a felszállásra?

Ani egyáltalán nem érezte úgy, mintha készen állna bármire is. Egész életében azért dolgozott, azért gyakorolt napi nyolc-tíz órát, hogy eljusson idáig. Hogy végre Európában is karriert csinálhasson. De tudta, hogy ez a karrier nagyon sokba fog kerülni neki.

És ebben a „nagyon sokban” még nem volt benne Adam meg a kis védelmi akciója.

– Nem igazán. És azt sem hiszem, hogy a többire készen állnék – vallotta be őszintén.

Ezen egyébként maga is meglepődött, mert még senkinek nem beszélt arról, milyen nehezen küzd meg a ránehezülő egyre nagyobb nyomással. Még Moirának sem.

– Ijesztő ez az egész.

Adam odafordult hozzá.

– Ne féljen, velem biztonságban van – mondta meggyőződéssel. – Megvédem bárkitől, senkit nem engedek közel magához.

– Félreértett. Nem a túlbuzgó rajongómra gondoltam. Hanem arra, hogy mindig is sikeres és híres zongoraművész akartam lenni, de sosem jutott eszembe közben, hogy ez a dolog mivel is jár. Aztán mire kiderült, már késő volt kiszállni a mókuserékből.

Adam hosszan, komolyan nézett rá.

– Ide hallgasson, Ani, maga rengeteget dolgozott a sikerért. Szóval egészen biztosan megérdemelten jutott el oda, ahová. Ne izguljon, meg fog tudni birkózni a siker velejáróival is.

A lány meglepődött.

Nocsak, lehet, hogy Adam mégis megértette?

Adam megbánta, amit mondott. Nem akart ennyire személyes lenni. Egyszerűen nem ez volt a feladata.

Valószínűleg azért csúsztak ki a száján ezek a mondatok, mert az elmúlt napokban sokat olvasott Aniról. Hogy milyen hirtelen lett sztár. Több helyen is azt nyilatkozta, hogy egyáltalán nem volt felkészülve a reflektorfényre. Nyilván egy komolyzenész sikeressége nem ugyanazt jelenti, mint egy popsztáré, de Ani ösztönös tehetsége és természetes szépsége miatt gyorsan felhívta magára a világ zenerajongóinak figyelmét.

– Köszönöm, hogy ezt mondja – felelte végül a lány. – Igazán jólesik ezt hallanom.

– Nincs mit. – Megint hallgattak. Végül Adamnek lett kellemetlen a csend, gyorsan megkérdezte hát: – Mióta önkénteskedik?

– Az ifjúsági központban? Körülbelül három éve. Egy jótékonyági rendezvényen szerepeltem ott először, és a gyerekek nagyon odavoltak a zongoráért.

– Ezért azóta visszajár, és zongorázni tanítja őket. Szép.

– Nem egészen önzetlen a jó cselekedetem – mosolygott Ani. – Én is rengeteget kapok tőlük. A lelkesedésük, az örömük, a zene iránti szeretetük sokat jelent.

Adam szeretne volna elmondani, hogy a gyerekeknek bizonyára még többet. A fél életét ilyen ifjúsági központokban töltötte, ahol a kallódó gyerekeket próbálták megmenteni. Az apja már csecsemőkorában lelépett, tízévesen az anyja is elhagyta, utána a nagynénjéék nevelték, akik nagyon nehezen éltek.

– Úgy tűnik, indulunk – állapította meg, elhessegetve az emlékeket. – Kellemes repülést! – tette még hozzá, és felállt, hogy csatlakozzon a csapatához.

– Várjon! – Ani az ajkába harapott. – Tudja, ritkán repülök, és... szóval félek a felszálláskor. Utána már minden rendben, csak az az egy perc nehéz, amíg felemelkedünk.

– És azt szeretné, ha a felszállás idejére magával maradnék?

– Igen. Tudom, butaság... – Ani elfogódottan mosolygott. – De tényleg kell, hogy elterelje valami a figyelmemet.

– Egyáltalán nem butaság. – Adam visszaült a helyére.

– Köszönöm.

– Tudja mit? Meséljen a gyerekekről, akiket zongorázni tanít az ifjúsági központban. Milyenek?

– Egyszerűen csodálatosak. Olyan nehéz az életük... Mégis vannak céljaik és álmaik. Amikért hajlandóak keményen dolgozni. A velük töltött idő valahogy anyámra emlékeztet – tette hozzá önmaga számára is váratlanul, és a szeme hirtelen könnybe lábadt.

– Hogyhogy? – kérdezte Adam, és már nem érdekelte, hogy megint személyes témáról beszélgetnek. Valahogy olyan természetes volt ez az egész. Olyan magától értetődő.

– Tudja, engem anyukám tanított zongorázni. És amikor ezeket a srácokat tanítom, úgy érzem, anyám, ha látná, nagyon büszke lenne rám.

Adam egyszerűen képtelen volt uralkodni magán. Tudta, hogy nem kellene, mégis megfogta és megszorította Ani kezét.

– Ez egészen biztos, Ani. Ki ne lenne büszke, ha ilyen lánya volna, mint maga?

Ennyit arról, hogy tartanom kellene a három lépés távolságot Adamtól, gondolta Ani. Soha senkinek nem beszélt még arról, hogy a jótékonysági munka az anyjára emlékezteti. Sem az apjának, sem Brantnek, sem Moirának, akivel épp együtt utaztak felfelé a szálloda liftjében.

Csoda szép volt az idő, amikor megérkeztek Párizsba. Aninak mindig is ez volt az álma, hogy egyszer eljöhessen ide, és francia közönség előtt játszhasson. Még most sem igazán tudta elhinni, hogy ezek az emberek hónapokkal ezelőtt megvették a drága belépőjegyeket, hogy őt hallgathassák.

Ennek ellenére mégsem Párizs foglalta le a gondolatait.

– Úgy látom, nagyon elkalandoztál – jegyezte meg Moira, aki a jelek szerint a veséjébe látott.
– Csak nem egy magas, barna hajú, Adam keresztnevű férfiúról ábrándozol, aki a repülőút nagy részében el sem mozdult mellőled?

Ani nem mert ránézni a barátnőjére.

– Félek a repüléstől, ő meg, mint igazi úriember, igyekezett segíteni, hogy leküzdjem a félelmemet.

Moira nevetett.

– Úriember, mi? Az éves fizetésembe lefogadom, hogy amiket gondolt közben, azoknak közül sem volt egy úriember gondolataihoz.

A lift csilingelése megmentette Anit attól, hogy válaszolnia kelljen. Mire Moirával odaértek a lakosztályhoz, az előtérben már ott voltak a csomagjaik is, és a bőröndökkel együtt természetesen Hógolyót is meghozták a szálloda alkalmazottjai. A kutya vadul csóválni kezdte a farkát, és vakkantott, amikor Anit észrevette.

– Nahát, ki van itt? Szia, szépségem! – A lány felkapta az ebet. – Hogy te micsoda bátor kutyus vagy!

A hátuk mögött ekkor valaki megköszörülte a torkát.

– Elnézést... Bemehetek? Tudja, jó lenne, ha körülnézhetnék odabent, mielőtt beköltözik. Ellenőrzöm az ablakokat, ajtókat, ilyesmi...

– Persze, parancsoljon. – Ani zavarodottan tette vissza a kutyát a kosarába.

– Akkor én megyek is – jelentett be Moira, majd távozott.

Áruló, gondolta Ani.

Mert egy dolog a repülőgépen Adam mellett ülni, most azonban kettesben maradtak egy csodás, Szajnára néző párizsi luxuslakosztályban... A szeme előtt érzéki képek villantak fel, és a jelenetekben egy bizonyos testőr játszotta a főszerepet. Egy testőr, aki most éppen a kutyáját szemlélte elképedve.

– Hát ez meg mi a csoda?

– A kutyám, Hógolyó, akiről már beszélünk.

– Ez? Kutya? Talán inkább nyulat akart mondani, nem? Nézze a fülét!

– Hát ezt nem is hallgatom tovább! – adta a sértődöttet Ani, és felkapta az állatot a kosarából, majd sarkon fordult.

Hógolyónak azonban más tervei voltak, mert addig fészkelődött, míg átugrott a válla fölött, egyenesen a meglepett Adam karjába. A férfi elkapta, aztán nem győzött védekezni a nyálás kutyapuszik ellen.

Hát te is elárulsz?! Ani azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. Hány áruló van még vajon a környezetében?

– Fúj! Ez aztán a véreb... Vagy inkább nyáleb? – dünnyögte Adam, mire a lányból kipukkadt a nevetés.

Az elmúlt hónapok során annyi volt a stressz, hogy nem is emlékezett, mikor nevetett utoljára, de szó, ami szó, nagyon jólesett. És ahogy a kutyával küzdő Adamre pillantott, rájött: egyedül neki köszönheti, hogy annyi idő után végre sokkal jobban érzi magát a bőrében.

Adamnek utoljára egy robbanóanyagok felkutatására kiképzett német juhásszal volt dolga, és nem nagyon tudta, mihez kezdjen egy macska méretű ebbel, úgyhogy inkább letette a földre.

– Úgy látom, szert tett egy vadonatúj baráttra – állapította meg Ani még mindig nevetve.

– Én is ebben bízom. – Még mielőtt Adam bármit hozzáfűzhetett volna, kopogtak.

Ani gépiesen elindult ajtót nyitni, de a férfi megállította.

– Hagyja csak, majd én. – Csupán résnyire nyitotta ki az ajtót. – Igen?

– *Bonjour!* – üdvözölte vidáman a kint álló fiatalember, majd angolul, de erős francia akcentussal folytatta: – Philippe Penault vagyok, a Le Trianon koncertterem megbízásából jöttem.

Adam oldalt lépett, és beengedte. Philippe egyenesen Anihoz sietett, hogy aztán meghajlással és kézcsókkal üdvözölje. A francia férfi az elegancia és a természetes sárm megtestesülése volt. Vagyis olyasmivel rendelkezett, amivel Adam sosem. És soha nem is fog. A toroka elszorult, amikor látta, hogyan mosolyog Ani a fiatalemberre, és mennyire igyekszik leporolni a kedvéért a gimnáziumban szerzett franciatudását.

Philippe javasolta, hogy menjenek át egy közeli kávézóba, és ott beszéljék meg a holnapi koncert részleteit. Adamnek nem nagyon tetszett az ötlet, és ennek természetesen semmi köze nem volt ahhoz, milyen jóképű ez a Philippe. És hogy úgy néz Anira, mintha a lány valami ízletes finomság volna, amire szeretné mihamarabb rávetni magát.

Nem, az ellenérzéseinek kizárólag ahhoz volt köze, hogy ez a munkája. Megvédeni a lányt mindentől és mindenkitől.

Adam beszélt franciául. Talán nem hibátlanul, de ahhoz, hogy megértesse a francia fiatalemberrel, hogy Ani biztonságáról ő gondoskodik, és mindenhová velük tart, pont elegendő volt a tudása. Most a kávézóban ült, egy közeli asztalnál, és a telefonján böngészett. De közben minden szavukat hallotta, ebben Ani egészen biztos volt.

És nem tudta, hogy dühös vagy hálás legyen-e. Egy biztos: Adam a meglepetések kiapadhatatlan tárháza volt számára.

Ők ketten Philippe-pel egy másik asztalnál ültek, és a holnapi koncert részleteit beszéltek át. De Ani gondolatai minduntalan elkalandoztak. A szomszédos asztaloknál több párocska is ült, fiatalok, idősek vegyesen. Ani sosem hitte volna, hogy egyszer még vágyakozni kezd ilyesmire, de itt, ahol mindenütt szerelmeseket látott, elképzelte, milyen is lenne kis kávézóban randizni, s utána kézen fogva sétálni a Szajna-parton...

És a férfi, akit maga mellé képzelt, sajnos feltűnően hasonlított Adam Steele-re.

Meglepetten felnevetett. Philippe csodálkozva nézett rá.

– *Pardon, mademoiselle?* Csak nincs valami baj?

– Elnézést, Philippe, egy kicsit elkalandoztam. Sajnálom, nem akartam figyelmetlen lenni.

– Inkább én tartozom bocsánatkéréssel – mosolygott rá kedvesen a francia fiatalember. – Bizonyára fáradt a hosszú utazás után, én meg itt nyaggatom. – Becsukta a tabletjét. – Mára elég lesz. Biztosra veszem, hogy csodálatosan fog játszani holnap. Amennyiben szüksége lenne valamire, csak hívjon bátran.

Még hátra sem tolt a székét, Adam már ott állt az asztaluk mellett.

– Készen vannak?

– *Oui* – felelte Philippe. – Visszatalálnak a szállodába?

– Valahogy majdcsak boldogulunk – vetette oda gúnyosan Adam.

Vajon miért ilyen pikírt? – csodálkozott Ani. Hiszen a repülőn és a szállodába való megérkezéskor már úgy tűnt, elásták a csatabárdot... De akkor miért ilyen rosszkedvű már megint?

Aninak nem sok tapasztalata volt a férfiakkal. Apja és bátyja túlzott óvatossága elriasztotta az udvarlóit, még mielőtt bárkit közelebbről megismerhetett volna. Meg aztán a napi tízórás gyakorlás sem könnyítette meg, hogy ismerkedjen.

Ez nem azt jelenti, hogy nem volt senkije, viszont igazán közel senki sem került hozzá. Nem csoda, hogy ilyen nehezére esett megérteni Adam viselkedését.

Philippe pillantása ide-oda ugrált kettejük között.

– Azt javaslom, menjenek a folyóparton. Ilyenkor, estefelé nagyon romantikus ott sétálni.

Azzal elbúcsúzott – Anitól puszival, Adamtól kurta biccentéssel.

A lány lopva Adamre pillantott. Vajon most mi lesz? Mert hogy Adamnek nem fűlik a foga a romantikus sétákhoz, arra mérget mert volna venni. De sebjaj, majd Hógolyót elhozza holnap reggel egy kellemes sétára a folyóhoz. Minek neki férfi, amikor van egy ilyen kedves kis állata?

Adam azonban nem kis meglepetést szerzett neki, mert felsegítette a székről, és a karját nyújtotta.

– Rám férne egy kis mozgás meg egy kevés friss levegő – mondta, és váratlanul áttért a tegeződésre: – Van kedved megfogadni a francia fickó tanácsát?

Beletelt jó néhány másodpercbe, mire Ani megértette, hogy nem értett félre semmit, tényleg sétálni fognak a Szajna-parton.

– A neve Philippe – felelte élesen, de aztán bájosan elmosolyodott, és belekarolt Adambe. – Természetesen van kedvem. Máris indulhatunk!

3. FEJEZET

– Meggondoltam magam.

Ani döbbenetesen torpant meg. Bár valójában gondolhatta volna... Annyira szívesen végigsétált volna a Szajna-parton! Mikor lesz erre megint lehetősége? Valamikor évek múlva.

De ő most akart sétálni! És nem mással, mint Adammal! Még akkor is, ha a férfi csak azért van itt, mert pénzt kap érte.

– Vigyen el az ördög! – sziszegte, és dühösen sarkon fordult.

– Hé, hová mész? – tette a kezét a vállára Adam.

– Vissza a szállodába, a legrövidebb úton. Nem azt mondtad, hogy nem sétálunk?

– De ez nem jelenti azt, hogy mást sem csinálunk – kacsintott rá a férfi. – Várj egy percet!

Kétlépésnyire eltávolodott, elővette a telefonját, majd röviden beszélt valakivel franciául.

– Most már mehetünk – jelentette ki, majd Ani hátára tette a kezét, és úgy kormányozta a megfelelő irányba.

Az érintése valóságos érzelmi káoszt idézett elő a lányban.

– Hová megyünk? – kíváncsiskodott.

– Majd meglátod.

Nem sokkal később egy kikötött, csupa üveg hajó tűnt fel előttük, melynek fedélzetén Ani fehér abroszos, gyertyával díszített asztalokat látott.

– Eszembe jutott, hogy mióta ideértünk, még egy falatot sem ettünk – magyarázta a férfi, miközben felsegítette a fedélzetre.

– Ó, te jó ég! Te leszerveztél egy vacsorával egybekötött városnéző hajókázást?

Adam vállat vont.

– Valahogy úgy. Ismerek pár embert a városban. De ha nincs kedved hozzá, csak szólj. Oda megyünk, ahová monddod.

Elegáns pincér köszöntötte őket, majd megmutatta az asztalukat. Az üvegablakokon keresztül páratlan kilátás nyílt a kivilágított városra. Aninak nagyon kellett uralkodnia magán, ha leplezni akarta a lelkesedését. Ez az egész annyira, de annyira váratlanul érte! Bár az efféle meglepetésekhez nem lenne nehéz hozzászokni, gondolta. És persze Adam Steele-hez sem... Még akkor sem, ha a férfi a kelleténél jobban összezavarta.

Ani még el sem helyezkedett rendesen a székén, amikor felbukkant a *sommelier*, aki egy palack jól behűtött pezsgőt kínált nekik.

– A holnapi koncerted sikerére! – emelte koccintásra a poharát Adam.

– Köszönöm. – Ani odaérintette a poharát az övéhez, aztán megkóstolta a gyöngyöző italt. Isteni volt.

A hajó közben lassan elindult a Szajnán. Ha nem lett volna elég a pezsgő meg a vele szemközt ülő igencsak vonzó férfi, Ani bőven talált néznivalót a parton. Ide-oda kapkodta a fejét, izgatottság és túláradó öröm töltötte el.

– Ez remek ötlet volt, Adam. Káprázatos ez a hely. És a kilátás...! Annyira hálás vagyok, amiért magaddal hoztál ide.

– Kedves vagy, de nincs miért hálálkodnod. Örülök, hogy jól érzed magad.

Hamarosan megérkezett a pincér az előételként szolgáló salátákkal. A tányéron olyan művészi voltak elrendezve a zöltségek, hogy Ani legszívesebben fotót készített volna róla, mielőtt hozzálát. De tudta, hogy egy nagyvilági hölgy nem tesz ilyet. A főétel hal volt, pikáns szilvaszósszal, a desszert pedig egy különlegesség, mely macaronokból és friss gyümölcsökből készült.

– Ez valami mennyei! – lelkendezett a lány, majd miután jóllakott, hátradőlt a székén, és élvezte a látványt. A pincérek a hajón tompították a fényeket, hogy ők jobban lássák a várost. – Hogyhogy beszélsz franciául? – váltott témát hirtelen.

– Még a suliban tanultam – magyarázta Adam. – Aztán dolgoztam itt egy ideig, és akkor felelevenítettem a tudásomat. Aztán mióta vettem itt egy házat, rendszeresen gyakorolhatom.

Ani egyszerre rájött, milyen tapasztalatlan Adamhez képest. A zene volt az élete, így aztán otthon gyakorolt, majd koncerttermekben előadta, amit tudott. A világ többi részét egyáltalán nem ismerte.

– Gyönyörű ez a város! Lélegzetelállító!

– Még sosem voltál itt? – csodálkozott el Adam.

– Nem, még soha. Nem mintha nem szerettem volna eljönni. Egyszerűen csak... nem volt rá lehetőségem.

– Hogyan?

Ani nem lepődött meg, és nem is bosszankodott a kérdésen. Valahogy természetesnek tűnt számára, hogy ilyen nyíltan beszéljessenek.

– Apámnak szüksége volt rám anya halála után. Tudod, beletemetkezett a munkába, valakinek gondoskodnia kellett róla.

– Úgy hangzik, mintha túl nagy terhet vettél volna a válladra.

– Lehet. De úgy éreztem, ez a kötelességem. Apám teljesen összetört... Próbáltam olyan jó lánya lenni, amilyen jó apa volt.

Adam sokáig nem mondott semmit.

– Hát erről nem sokat tudok. Már arról, milyenek a jó szülők...

Ani hirtelen feltette azt a kérdést, amelyet már kamaszkorában szeretett volna feltenni:

– Hogyan a nagynénédék neveltek?

– Úgy, hogy a szüleimnek nem kellettem. Apám már a születésem után nem sokkal lelépett, anyám pár évvel később.

Ani ijedten hallgatott. Nem tudta, mit mondhatna erre, mégsem volt igazán kellemetlen a csend.

– Kérsz még pezsgőt? – kérdezte Adam.

– Köszönöm, nem. Nem szabad megfeledkezni róla, hogy holnap koncertem lesz.

– Akkor menjünk a fedélzetre! – javasolta a férfi. – Mindjárt az Eiffel-toronyhoz érünk.

Igazából Adam kicsit sem volt érzelmvezérelt. Inkább ennek a szöges ellentéte: nyugodt és kiegyensúlyozott. A napja minden egyes percét megtervezte. Most például a szállodában kellett volna lennie a csapatával, hogy kitalálják, melyek a koncertterem leggyengébb pontjai. De aztán Philippe megemlítette a Szajna-parti sétát, Adam pedig észrevette Ani vágyakozó pillantását.

És az egész oda vezetett, hogy most itt állnak egy sétahajó korlátjánál.

– Istenem, hogy örülnének a tanítványaim, ha ezt láthatnák! – sóhajtotta Ani. – Ha vége a koncertsorozatnak, szervezek nekik ide egy néhány napos kirándulást.

– Te aztán tényleg szereted azokat a srácokat – állapította meg Adam.

– Olyanok nekem, mintha a családomhoz tartoznának. Különösen a lányok. Ők az én fogadott húgocskáim. – Ani nevetett. – Tisztában vagyok veled, milyen hülyén hangzik ez az egész... Hiszen csak a zongoratanárnőjük vagyok.

Adam önkéntelenül is közelebb lépett hozzá. A karja a lányéhoz ért.

– Nem, egyáltalán nem hangzik hülyén. Én sem állok semmiféle vérségi kapcsolatban azokkal az emberekkel, akiket a családtagjaimnak tekintek.

– És a nénikéd meg a bácsikád?

A férfi hallgatott néhány másodpercig, aztán csak ennyit mondott:

– Hálás vagyok érte, hogy akkor régen befogadtak, mert egy gyermekotthonban még sokkal rosszabb lett volna. De ha azt mondom, hogy nem álltunk közel egymáshoz, akkor finoman fogalmazok.

Megint hallgatott, és Ani nem faggatta. A férfi hálás volt neki ezért.

– Most a barátaimat tekintem a családomnak – folytatta rövid szünet után. – Azokat a fiúkat, akikkel együtt harcoltam a seregben. Beleértve persze a bátyádat is, meg még néhány embert, akikkel szerencsésen összehozott a sors.

Ani az ajkába harapott.

– Gondolom, van egy barátnőd is valahol – jegyezte meg félénken, de csak azért, hogy utána szégyenkezve lesüsse a szemét. – Jaj, bocsánat, ehhez igazán semmi közöm.

– Semmi baj. Nem, nincs barátnőm. Tudod, egy komoly kapcsolathoz az kellene, hogy sokáig megmaradjak egy helyen.

– Értem.

– És neked van valakid? Amikor otthon, a lakásodon erről faggattalak, kitérően válaszoltál. Szóval: akad egy barát a láthatáron?

– Nem. Túl sokat zongorázom, és túl kevés időt töltök a társkereső alkalmazások kínálatának böngészésével. Szóval pillanatnyilag én is szingli vagyok.

– És régebben? Régebben csak volt valakid.

Ani egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Egyetlen fiú állt hozzám valamennyire közel, egy Peter Myer nevű srác. De aztán szakított, mert nekem kicsit gyors volt a tempó, amit diktált.

Adam azonnal bevészte az eszébe a nevet, és elhatározta, hogy utánanéző a fickónak, akit látatlanban is szívből utált.

– Micsoda címeres ökör! – sziszegte indulatosan.

– Tessék? Ezt miért mondod? – csodálkozott Ani.

– Csak egy idióta hagyhat el egy ilyen bomba nőt, mint te. Már kamaszkorodban is elképesztően szexi voltál...

– Hogy mi? – A lánynak tátva maradt a szája.

– Nyilván te is észrevetted, hogy annak idején nagyon tetszettél nekem.

Ani hangosan felkacagott.

– Nem, Adam, nem vettem észre. Sőt épp ellenkezőleg, meg voltam győződve róla, hogy ki nem állhatsz. Ha beszélgetni próbáltam veled, két mondat után faképnél hagytál. Ha csak az ujjamat beledugtam a medencébe, te azonnal abba hagytad az úszást, és elrohantál. Közös mozizásokat, sőt bulikat mondtál le, amikor kiderült, hogy én is ott leszek. Kifejezetten az volt a benyomásom, hogy utálsz.

– Komoly munkát tettem bele, hogy elhitesse veled.

Ani kisimította a haját a homlokából.

– De miért? Mi értelme volt úgy viselkedned, mintha kifejezetten undorodnál tőlem?

– Úgy érted, attól eltekintve, hogy a legjobb barátom kishúga voltál? Vagy attól, hogy egészen más kategóriába tartoztál, mint én? Te egy vagyonos család féltve őrzött leánykája voltál, míg én egy szegény kívülálló, aki nem kellett senkinek.

– Annyival, de annyival több voltál ennél!

Megint csend támadt. Hosszú csend. Adam tudta, hogy a vallomásával sokkolta a lányt. Sőt bizonyos értelemben saját magát is.

Itt volt az ideje, hogy témát váltsanak.

– Odaadod a telefonodat? – kérdezte Anitól. – Készíthetnék pár képet, amit később megmutathatsz a gyerekeknek az ifjúsági központban.

– Igen, ez jó ötlet.

Elkészült a kép Aniról, az Eiffel-toronnyal a háttérben. Ekkor odajött hozzájuk egy másik fényképezkedő pár.

– Szívesen lefotózzuk kettejüket – ajánlotta fel a nő. – Kár lenne, ha nem lenne közös képük erről a romantikus hajókázásról.

– De mi nem is vagyunk... – hebegte zavartan Ani, a nő azonban már nyújtotta is a kezét a telefon után.

Adam magyarázkodás helyett beállt a lány mellé, és illedelmesen elmosolyodott.

Még alig világosodott, de Adam úgy döntött, felkel. Nem mintha sokat aludt volna. Valahányszor megpróbálta, felrémlt előtte egy szép, mandulavágású szempár és egy vörös hajkorona. Még

álmában is kísértette Ani angyalarca.

Rövidnadrágot és pólót vett, aztán elhagyta a szállodát, hogy fusson egy nagyot.

Hiba volt az előző estét Anival töltenie. Próbálta bemagyarázni magának, hogy csak egy régi baráttal vette fel a kapcsolatot, mert szerette volna megmutatni neki ezt a gyönyörű várost. De ő maga is tudta, hogy Ani jóval több, mint egy ismerős arc a múltból.

Véget kell vetnie ennek a közeledésnek, most azonnal!

Ha már elkövette azt a hibát, hogy ő maga kísérte haza a lányt. Pedig átengedhette volna ezt a megtiszteltetést Philippe-nek. Sőt, akár a hajós vacsorát is megszervezhette volna kettejüknek. Így visszatekintve ez lett volna az egyetlen elfogadható megoldása a helyzetnek.

Ani nem hozzá való. És nem elsősorban azért, mert jóval fiatalabb nála, hanem elsősorban azért, mert ő egykori árva gyerek, akinek az életét tönkretette, hogy kivert kutyaként nőtt fel, meg hogy a felnőttkora jó részét háborús övezetekben töltötte katonaként.

És mert ismerte magát. Tudta, hogy képtelen a tartós kapcsolatokra. Ő nem az a fajta, aki megállapodik, és családot alapít.

Nem, ő a változatos, kalandos élethez ragaszkodott. Már csak azért is, mert így megtarthatta magának a titkait. És mert így nem adhatta tovább a sérüléseit senkinek.

Megszaporázta a lépteit, ahogy végigkocogott az ébredező városon. Egy-két pékségben már égett a villany, isteni kenyérillat terjengett. Adam megtorpant. Eszébe jutott, hogy Ani még biztosan nem evett friss bagettet. Talán visszaúton vihetne neki egyet friss, krémes vajjal egyetemben. Elképzelte, ahogy a lányt vajas kenyérrel eteti, úgy, ahogy egy párocska etette egymást süteménnyel tegnap este a hajón.

Elég ebből!

Adam néhány lépést követően megtorpant, és fújtatva nekidőlt az egyik ház falának. Be kell ezt fejeznie. Nem gyárthat magának folyamatosan kifogásokat. Ani egy ügyfél, nem több. Nem gondolhat rá másképpen, mint bármelyik ügyfélre. Ha ennek az az ára, hogy másra bízza a védelmét, és távol tartja magát tőle, akkor ezt kell tennie. De azt biztosan nem engedheti meg magának, hogy elragadják az érzései, mert abból tragédia lehet. Ahogy ez már meg is történt egyszer...

Szólnia kell Aprilnek vagy Titónak, hogy vegyék át tőle Ani felügyeletét.

Amikor Ani másnap felébredt, egy sms-t talált a telefonján.

Kérem, értesítsen, ha felkelt. Meg kell beszélnünk néhány részletet a védelmével kapcsolatosan. És van egy ajándékom is az ön számára.

Az üzenet Apriltől jött, aki Adam biztonsági csapatának tagja volt. Ani megírta a lánynak, hogy húsz perc múlva várja.

Pontban húsz perccel később kopogtak. April volt az, egy barna papírtáskát tartott az egyik kezében. A szatyor olyan illatokat árasztott, hogy Ani szájában összefutott a nyál.

April átnyújtotta a zacskót.

– Ezt Adam küldi. Friss péksütemény van benne, meg egy bagett. Ja, és valami finomság a kutynak.

Ani melegséget érzett a szíve körül. Meglepetten mondott köszönetet. Tehát Adam még a reggelire is gondolt...

De akkor miért nem maga hozta át ezt az apró figyelmességet? Miért bízta Aprilre? Hiszen tegnap este még említette is, hogy átjön reggel, és megbeszéljük, hol lesznek az emberei a koncert alatt a teremben.

A kérdés nem hagyta nyugodni, mégsem volt hozzá elég bátorsága, hogy feltegye.

4. FEJEZET

Adam a koncertterem előtt gyülekező tömeget nézte. Sok volt az idős ember, de fiatalok is voltak szép számmal. Még kamaszokat is látott. Az azért elárul valamit Ani tehetségéről, hogy a zenéjével képes megszólítani minden korosztályt, gondolta.

Furcsamód büszkeség töltötte el, pedig hát semmi köze nem volt Anihoz, nem volt rá joga, hogy büszke legyen a teljesítményére.

A nap nagy részében távol tartotta magát a lánytól, a személyes kapcsolattartással együtt járó feladatokat ügyesen átpasszolta Aprilnek.

Ugyanakkor pocsék hangulatban volt, többször is ingerülten kifakadt az embereire, pedig ez különben nem volt szokása.

Zümmögni kezdett a fülese, aztán April hangját hallotta:

– A célszemély autója közeledik a helyszínhez. Az érkezés várható ideje három perc múlva.

– Készen állok a célszemély fogadására – vakkantotta a mikrofonjába Adam. – Ahogy megbeszéltük, a hátsó bejáratnál várlak titeket.

A tömeg számára láthatatlanul, kerülő úton érkezett meg a hatalmas limuzin egy másik autó kíséretében, nagyjából két és fél perc múlva. Az első kocsiból először April pattant ki, és kinyitotta az ajtót Ani és Moira számára.

Amikor Anit meglátta, Adamnek a lélegzete is elakadt.

A lány váll nélküli, sötétkék selyem estélyit viselt, mely szépen hangsúlyozta karcsú nyakát. A haját modern és mutatós kontyba tűzték, de néhány kósza tincs azért keretezte a szépséges arcát. Úgy nézett ki, mint egy igazi sztár – ami nem véletlen, mert pontosan az is volt. Egy komolyzenei világsztár.

Többek között már csak ezért sem való hozzám, gondolta Adam. *Olyan magasan áll fölöttem, hogy odáig fel sem látok...*

A lány pillantása azonnal őt kereste, és amikor észrevette Adamet, alig észrevehetően rámosolygott. A férfi még ilyen távolságból is látta rajta a zavarodottságot. Nyilván nem tudta mire vélni, hogy egész nap kerülte. Pedig szakmailag ez tökéletesen érthető. Egyszerűen csak megpróbálta tartani azt a távolságot, ami szükséges az őrző-védő csapat és a védett személy között.

Kurtán odabiccentett a lánynak, aztán – ördög vigye a távolságtartást! – elismerően rákacsintott. Ani sugárzó mosollyal köszönte meg a ki nem mondott bókot, de April ezt követően gyorsan beterelte a művészbejárón.

Adam, aki szeretett maga megbizonyosodni róla, hogy semmiféle veszély nem fenyeget, egy perccel később követte őket az épületbe. Ani öltözőjének ajtaját egy jól látható aranycsillaggal jelölték meg. Odabentről hangok és léptek zaja hallatszott, és egy zongorakoncert felvétele.

A férfi uralkodott magán, és nem kopogott be, csak a folyosón sétálgatott fel és alá. Igazából nem volt oka rá, hogy mindent újra és újra ellenőrizzen. Semmit sem bíztak a véletlenre, és újabb levelek sem érkeztek a zaklatótól. De akkor vajon miért ilyen nyugtalan mégis?

Lassan telt az idő. Másfél órával később, amikor kihunyt a fény a nézőtéren, és Ani a pódiumra lépett, Adam a színpad szélén állt a vörös függöny takarásában. Először áhítatos csend lett, aztán kitört a tapsvihár. Telt ház volt, a koncertre minden jegy elkelt.

Ani először üdvözölte a nézőket, majd franciául hozzátette:

– Boldog vagyok, hogy itt lehetek ma este. Hálával tartozom önöknek, amiért meghívtak ebbe a csodálatos városba.

Újabb hosszú taps következett, majd Ani helyet foglalt a zongoránál, és játszani kezdett.

Adamhez sosem állt közel a komolyzene, a lány játéka mégis elvarázsolta. Biztosra vette, hogy kevesen képesek a varázslatra, hogy teljesen a hatalmukba kerítsék a közönségüket. De Ani kétségkívül birtokában volt ennek a csodálatos képességnek.

Jobbára klasszikusokat játszott, de azért egy-két modernebb darab is helyet kapott a programban, sőt a végén ráadásként néhány népszerűbb sláger zongoraátiratával is megörvendeztette a hallgatóságot.

Mire véget ért a koncert, és a művésznő meghajolt a hallgatósága előtt, sokaknak könnybe lábadt a szeme.

April azonnal megindult Ani felé, de a lány csak Adamet látta, hozzá futott oda. A férfi egyszerűen képtelen volt visszautasítani. Intett Aprilnek, hogy átveszi.

– Őszinte elismerésem. Igazán szép volt, Ani.

A lány legszívesebben a nyakába ugrott volna, de uralkodott magán. Az este folyamán valamikor egyfajta eufória uralkodott el rajta. Szinte testen kívüli élménye volt, miközben játszott. Mintha egyé vált volna a zenével és a közönségével. És most, hogy mindennek vége szakadt, hirtelen soha nem tapasztalt kimerültség tört rá.

Ugyanakkor elégedettség is vegyült ebbe a kimerültségbe. Tudta, hogy jó volt ma este. Lenyűgözte a közönségét, ahogy Adamet is.

– Köszönöm – felelte. – Be kell vallanom, hogy az elején iszonyú lámpalázam volt.

– Kicsit sem látszott rajtad. Úgy tűnt, mintha nagyon élvezted volna a koncertet.

– Ez igaz is. Volt egy pont, amikortól kezdve már csak szárnyaltam. De összességében örülök, hogy túl vagyok rajta.

– Legközelebb sokkal könnyebb lesz az eleje is, meglátod. Szép lassan hozzászoksz, hogy külföldön is ünnepel a közönség. De most már lassan induljunk... Eljött a pezsgőzés és a pihenés ideje.

Adam az öltözőjébe kísérte a lányt, és gondoskodott róla, hogy a limuzin és a sofőr felkészüljön az indulásra.

Ani kényelmes, hétköznapi ruhába bújt: könnyű blúzt, vászonnadrágot és kényelmes, lapos sarkú cipőt vett fel, majd megnézte a telefonját. Egy sms-t és egy e-mailt kapott. Az sms-t Moira küldte, felhívta a figyelmét, hogy már meg is jelentek az első kritikák, és küldött egy linket, hogy Ani is elolvashassa őket.

A lány feldobottan, jó hangulatban nézte meg az e-mailt is, és ledermedt rémületében, amikor látta, hogy az úgynevezett csodálójától jött.

Úgy játszottál ma este, mint egy angyal. Alig várom azt az időt, amikor már csak nekem játszol...

Minden öröme tovatűnt, nem akart mást, csak hazamenni, és magára csukni a szállodai szobája ajtaját.

Csakhogy a távozás nem volt olyan egyszerű, mint gondolták. Nagy tömeg gyűlt össze a művészbejáratnál, mindenki fotót és autogramot akart. A testőrök alig tudtak utat törni Aninak az autóig. A lány nehezen viselte a vakuk villanását és a tülekedést, de azért udvarias mosolyt erőltetett az ajkára.

– Ezzel megvolnánk – mondta Adam elégedetten, amikor már bent ültek a limuzinban. – Jól vagy?

– Hát... kicsit letaglózott a dolog. – Ez hazugság volt. Nagyon megrémült a tömegtől. Főleg attól, hogy esetleg itt van a zaklatója is ezek között az emberek között. Már a puszta gondolat is fizikai rosszullétet okozott neki.

– Ó, hiszen te reszketsz! – A férfi jelt adott a sofőrnek, hogy indulhat, és megfogta a lány kezét.

– Azt hiszem, váratlanul ért ez az egész.

– Mindjárt a szállodába érünk. Addig is próbálj nem gondolni arra az e-mailre!

Ani természetesen már beszámolt Adamnek a legújabb üzenetről.

A férfi levette a zakóját, és a vállára terítette.

– Tudom, hogy nem a hideg miatt reszketsz, de talán egy kis meleg nem fog megártani.

Ani összefogta magán a zakót, és kicsivel később tényleg jobban érezte magát. Nemcsak a meleg miatt, hanem mert beburkolta Adam illata. Balzsam volt ez szétcincált idegeinek.

Moira próbálta felkészíteni a sztárrá válás árnyoldalaira, de álmában sem hitte volna, hogy egyszer ilyen helyzetbe kerülhet egy koncert után. Ebből a szempontból a lehető legrosszabbkor